



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 100/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť O. M., zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rešutíkom, Advokátska kancelária, Námestie M. R. Štefánika 11, Brezno, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/200/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2012 doručená sťažnosť O. M. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/200/2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v spore o ochranu osobnosti vedenom Okresným súdom Brezno (ďalej len „okresný súd“), kde sťažovateľ porušenie svojich osobnostných práv odôvodňoval konaním zamestnanca žalovaného, postupom vedúcej personálneho oddelenia žalovaného pri jej svedeckej výpovedi podanej v inom súdnom konaní. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 C/334/2010 zo 7. februára 2012 žalobu sťažovateľa zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie na strane žalovaného. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 Co/200/2012 z 20. septembra 2012, ktorým prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov právneho zastúpenia žalovaného.

Sťažovateľ v postupe konajúcich súdov vidí porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, princípu rovnosti účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. V sťažnosti predkladá argumentáciu, v ktorej okrem iného uvádza:

„Predmet porušenia mojich práv vidím v troch smeroch:

1./ V dôsledku závažného porušenia § 118 a ods. 1, 2 a § 120 ods. 1 OSP neobstoí záver všeobecných súdov o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej a zamietnutie žaloby je porušením mojich základných práv na spravodlivé a nestranné súdne konanie.

2./ Pri správnom postupe všeobecných súdov v zmysle § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 OSP by nemala byť žalovanej vôbec priznaná náhrada trov právneho zastupovania, pretože sa konanie vo veci samej neuskutočnilo a súd sa nezaoberal predmetom sporu!

Nemožno teda tvrdiť, že žalovaná bola plne v spore úspešná ako to predpokladá § 142 ods. 1 OSP. Navyiac je mimoriadne dôležitá okolnosť, že súd potvrdil nepravdivosť tvrdení zamestnankyne žalovanej o mojej osobe. Za týchto okolností priznanie náhrady trov právneho zastupovania ako to urobili všeobecné súdy je porušením mojich základných práv. Poukazujem v tomto smere na nedávne rozhodnutie súdu v ČR o ktorom informovala TV PRIMA na teletexe dňa 29.10. 2012, kde sa uvádzalo, že bývalý predseda vlády ČR Jiří Paroubek neuspel ako navrhovateľ v spore na ochranu osobnosti, kde žiadal aj nemajetkovú ujmu, ale úspešnému účastníkovi konania súd nepriznal žiadnu náhradu trov konania a právneho zastupovania. Podľa súdu totiž slová o politikovi, že koná ako Berija boli nepochybne urážkou, ale nie takou aby sa ako politik mohol dovolať ochrany podľa

ustanovení OZ o ochrane osobnosti. Tvrdím, že môj prípad mali všeobecné súdy posudzovať obdobne a analogicky. Predsa zamestnankyňa žalovanej ma nepochybne urazila a zrejme aj porušila moje práva podľa § 11 OZ. To, že za jej konanie nemá niest' zodpovednosť žalovaná nebolo tak jasné a zrejmé pred sporom, aby súd musel mňa zaviazat' k takej náhrade ako to urobil. Rozhodnutia všeobecných súdov boli teda voči mne mimoriadne nespravodlivé.

Žalovaná tým, že na môj pokus o zmier nereagovala právne relevantným spôsobom a ani na samotnú žalobu neuviedla a nepredložila všetky dôkazy, ktorými disponovala a boli potrebné na preukázanie jej obranných tvrdení, ale tak spravila až po prvom pojednávaní, konala spôsobom, že zavinila súdny spor a nemôže sa vôbec domáhať náhrady trov právneho zastupovania!!!

Pre prípad, že by sa ústavný súd s takýmto mojim názorom v bodoch 1 a 2 nestotožnil poukazujem ešte na nasledovné:

3./ Vzhľadom na existenciu mandátnej zmluvy nemala byť žalovanej priznaná náhrada za úkony podliehajúce pod právne služby v zmysle mandátnej zmluvy, kde sa dajú zaradiť aj jednoduché podania pred pojednávaním vo veci samej, resp. vyjadrenie k odvolaniu a podobne. Mohlo by sa z uvedených dôvodov uvažovať iba o priznaní trov za účasť právneho zástupcu na pojednávaní súdu. V takom prípade by sa však nemohla suma náhrady odvodzovať od nemajetkovej ujmy 50.000 eur, ale iba zo sumy 1 euro lebo súd otázku nemajetkovej ujmy a narušenia práva podľa § 11 OZ vôbec neriešil.

Ak by sa ani s takýmto názorom ústavný súd nestotožnil malo by sa postupovať nepochybne tak, že náhrada by sa mohla vypočítať iba zo sumy sporu v čase pokusu o zmier a to 6.666eur, keď naň reagoval advokát žalovanej, ktorý vec prevzal dňa 21.7.2010. Bol to totiž jednoznačne prvý úkon žalovanej vo veci! Návrh som podal na sumu 17.500 eur a nie ako súdy priznali trovy zo sumy 50.000 eur. Podľa oboch opísaných alternatív v tomto bode, je preto rozhodnutie súdov nespravodlivé, bezcitné a z ústavného hľadiska neudržateľné.

Podľa § 150 ods. 1 OSP ak sú tu dôvody osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník ,ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patrilo.!!!“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/200/2012, rozsudok krajského súdu sp. zn. 16 Co/200/2012 z 20. septembra 2012 zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a tiež priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 15 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní, v ktorom krajský súd potvrdil vecnú správnosť rozsudku okresného súdu, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu sťažovateľa o ochranu osobnosti.

Preskúmaním sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti, ktoré boli východiskom pre jeho rozhodovanie:

Sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal, aby konajúci súd určil, že tvrdenia prednesené vedúcou personálneho oddelenia žalovaného počas výsluchu pred okresným súdom v rámci iného súdneho konania „*sú nepravdivé a spôsobilé vyvolať v žalobcovi dojem, že je nesprávne orientovaný, resp. duševne chorý*“, čím žalovaný zasiahol do práva sťažovateľa na ochranu osobnosti. Sťažovateľ na základe uvedeného žiadal, aby konajúci súd žalovaného zaviazal písomne sa ospravedlniť a z titulu nemajetkovej ujmy aj zaplatiť sumu 17 500 €, ktorú v priebehu konania žiadosťou o pripustenie rozšírenia návrhu zvýšil sťažovateľ na sumu 50 000 €. V priebehu konania sťažovateľ návrh v časti týkajúcej sa písomného ospravedlnenia vzal späť a v uvedenej časti žiadal konanie zastaviť. Okresný súd tomuto návrhu vyhovel a v označenej časti konanie zastavil. Podanú žalobu o ochranu osobnosti sťažovateľ odôvodnil tým, že „*v konaní vedenom pred Okresným súdom Brezno pod č. k. 3C/71/2008, v ktorom je navrhovateľom, vypovedala svedkyňa S. B., zamestnaná ako vedúca personálneho oddelenia u žalovaného. Svedkyňa so žalobcom v roku 2008 ako uchádzačom o zamestnanie riešila jeho žiadosť o zamestnanie na pozíciu robotníka. O žalobcovi sa vyjadrila tak, že tento sa v roku 2009 uchádzal o miesto archívára a žiadal ju o vyhotovenie pracovnej zmluvy. Svedkyňa napriek upozorneniam žalobcu zotrvala na výpovedi; po upozorneniach žalobcu, že na ňu podá trestné oznámenie sa svedkyňa rozplakala a vyšla z pojednávacej miestnosti. Následne v ten istý deň svoju výpoveď písomne odvolala s tým, že sa pomýlila v osobe.*“. Sťažovateľ v podanej žalobe argumentoval, že nepravdivé tvrdenia predniesla menovaná svedkyňa ako zamestnankyňa žalovaného, kde poukazoval na ustanovenie § 9 ods. 1 Zákonníka práce a dôvodil, že táto zamestnankyňa vo funkcii vedúcej personálneho oddelenia je osobou, ktorá koná za organizáciu s uchádzačmi o zamestnanie a jej úkony zaväzujú organizáciu, teda žalovaného.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 C/334/2010 zo 7. februára 2012 žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol a zaviazal ho nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 2 683,26 €. Svoj záver okresný súd založil na nedostatku pasívnej vecnej

legitimácie žalovaného, kde vysvetlil že pod vecnou legitimáciou, či už aktívnou alebo pasívnou, sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúca z hmotného práva, pričom sa vecná legitimácia na začiatku konania tvrdí, a základným predpokladom, aby súd žalobe mohol vyhovieť, je preukázanie skutočnosti, že žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Okresný súd vo svojej argumentácii uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by menovaná zamestnankyňa ako svedkyňa v dotknutom súdnom konaní konala za právnickú osobu, ktorá je jej zamestnávateľom, keďže povinnosť svedčiť jej nevyplýva z pracovného zaradenia, z náplne práce a ani z prípadných vnútorných predpisov zamestnávateľa. Okresný súd vysvetlil, že zamestnávateľ ako právnická osoba v zmysle dikcie zákona nemôže byť svedkom v občianskom súdnom konaní a v dôsledku nemožnosti takéhoto postavenia nemôže ani poveriť svojho zamestnanca, aby za neho ako svedok v súdnom konaní svedčil, a teda nemôže niesť zodpovednosť za obsah výpovede svojho zamestnanca bez ohľadu na skutočnosť, že ide o výpoveď o skutočnostiach, ktoré sa zamestnanec dozvedel pri plnení svojich pracovných povinností.

Krajský súd o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 16 Co/200/2012 z 20. septembra 2012, ktorým prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov odvolacieho konania žalovaného v sume 640,51 €. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil v zmysle ustanovení § 132 OSP a rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s ustanoveniami § 157 ods. 2 OSP; uvedeným odôvodnením sa odvolací súd stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal. Na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozsudku krajský súd okrem iného dodal: „Navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti a nepredkladá ďalšie dôkazy, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom. Navrhovateľ polemizuje s právnym záverom okresného súdu o pasívnej vecnej legitimácii odporcu. Okresný súd sa však vo svojom rozhodnutí s právnym posúdením pasívnej vecnej legitimácie odporcu podrobne zaoberal a svoj právny záver dôsledne odôvodnil. S jeho odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. Právny záver okresného súdu nevyvracajú ani rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, na ktoré poukazuje

navrhovateľ v odvolaní. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/73/2003, tento práve poukazuje na to, že predpokladom zodpovednosti zamestnávateľa, teda právnickej osoby - v tomto prípade odporcu - pri neoprávnenom zásahu do práva na ochranu osobnosti, ktorý by mal byť spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou, či fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej alebo fyzickej osoby je to, aby činnosť pracovníka (v tomto prípade B.), nestrácala miestny, časový a vecný vzťah k plneniu úloh tejto osoby. Z vykonaného dokazovania je zrejmé a odvolací súd uvedené konštatuje zhodne s právnym záverom okresného súdu, že výpoveď B. ako svedkyne v inom konaní, nie je v miestnom, časovom, ale ani vecnom vzťahu k plneniu úloh odporcu. K prípadnému neoprávnenému zásahu by mohlo dôjsť, iba ak by k nemu došlo napr. pri pohovore, či inom pracovnom kontakte S. B. s navrhovateľom ako uchádzačom o zamestnanie, či pri inom plnení pracovných úloh S. B. ako zamestnankyne odporcu v čase, keď prebiehali rokovania a pohovory v súvislosti s prijatím, či neprijatím navrhovateľa do zamestnania u odporcu. Zamestnankyňa odporcu B. ale vypovedala ako svedkyňa - fyzická osoba - občan, keď práve touto jej výpoveďou malo k neoprávnenému zásahu dôjsť. Táto jej povinnosť jej nevyplývala z pracovného zaradenia, či z náplne práce a ani z prípadných vnútorných predpisov zamestnávateľa vrátane organizačného poriadku tak, ako na to poukazuje navrhovateľ. Zamestnávateľ, ako právnická osoba nemôže byť svedkom v občianskom súdnom konaní a v dôsledku nemožnosti takéhoto postavenia nemôže ani poveriť svojho zamestnanca, aby za neho ako svedok v súdnom konaní svedčil a teda ani nemôže niesť zodpovednosť za obsah výpovede svojho zamestnanca bez ohľadu na skutočnosť, že ide o výpoveď o skutočnostiach, ktoré sa zamestnanec dozvedel pri plnení svojich pracovných povinností. V súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR, na ktoré poukazoval navrhovateľ v odvolaní pod sp. zn. 28Cdo/931/2002, treba uviesť, že podstatnou skutočnosťou pre posúdenie zodpovednosti zamestnávateľa je, či v rámci konania zamestnanca ide o plnenie úloh právnickej osoby. Opäťovne je však nutné poukázať na to, že vykonané dokazovanie jednoznačne preukázalo, že B. pri výsluchu v inom konaní nekonala v rámci plnenia úloh právnickej osoby - odporcu, z ust. § 126 ods. 1 OSP jednoznačne vyplýva, že svedkom môže byť iba fyzická osoba. V danom prípade koná pred súdom svedok ako občan, ktorý je povinný pravdivo vypovedať o všetkom, čo svojimi zmyslami vnímal a čo súd považuje za významné pre posúdenie veci. Svedkyňa B. nevypovedala v inom konaní v rámci plnenia

úloh právnickej osoby - odporcu, obsah tejto výpovede nebol plnením úloh odporcu, preto je irelevantné posudzovanie resp. aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/931/2002. Odporca nie je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej mu z hmotného práva (pasívna vecná legitimácia), o ktorej sa v tomto konaní rozhoduje, odporca teda nebol subjektom, ktorý neoprávnene zasiahol do osobnostných práv navrhovateľa.

Vzhľadom na tieto dôvody ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, odvolací súd rozsudok vo výroku, ktorým bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ ide o súvisiace výroky o náhrade trov konania, tieto boli predmetom skúmania odvolacieho súdu v zmysle § 206 ods. 1, 2 OSP, a to najmä s poukazom na návrh navrhovateľa na aplikáciu ust. § 150 ods. 1 OSP, teda, aby odvolací súd zrušil výrok o trovách konania a nepriznal odporcovi náhradu trov prvostupňového ani odvolacieho konania.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo, sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patrilo; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania správne vychádzal z ust. § 142. ods. 1 OSP. Podľa tohto ustanovenia priznal účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, plnú náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, teda trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal (náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia, ktoré si odporca v konaní riadne a včas uplatnil). Ustanovenie § 150 OSP síce dáva súdu možnosť, aby za splnenia predpokladov v ňom uvedených výnimočne nepriznal náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania, avšak zákonná dikcia obsiahnutá v ust. § 150 ods. 1 OSP vyžaduje naplnenie dvoch podmienok a to, že musia byť v danom prípade pre aplikáciu moderačného práva zjavné dôvody hodné osobitného zreteľa a súbežne musí ísť o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať tak v charaktere určitého druhu konania, alebo môžu vyplývať z určitej procesnej situácie. Je potrebné tiež

zohľadňovať okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov a prihliadať i na postoj toho ktorého účastníka v konaní.

Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že tvrdenie navrhovateľa, že ničím nezavinil podanie návrhu, pretože odporca mu pred začatím konania nepredložil organizačný poriadok, nie sú okolnosťami, na ktoré by mohol odvolací súd v súlade s ust. § 150 OSP prihliadať. Odporca nemal povinnosť pred začatím konania doručiť navrhovateľovi organizačný poriadok. Naopak, navrhovateľ podal predmetný návrh, spor teda vyvolal a len skutočnosť, že bol v spore neúspešný, nemôže byť dôvodom na aplikáciu ust. § 150 OSP. Tvrdenie navrhovateľa, že v čase do pojednávania nebolo vôbec jasné, že by odporca nebol pasívne legitimovaný, taktiež nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, na ktorý by bolo možné prihliadať, pretože v sporovom konaní si musí byť navrhovateľ ako „pán sporu“ vedomý neistoty požadovaného výsledku v konaní. Ďalšiu skutočnosť, na ktorú poukazuje navrhovateľ v odvolaní, pre ktorú by nemali byť trovy konania priznané odporcovi je, že odporca ako právnická osoba zamestnáva právnika a poukázal tak na nález z Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2003. Odvolací súd však konštatuje, že odporca nemá v pracovnoprávnom vzťahu žiadneho právnika a od roku 2003 zabezpečuje právne služby dodávateľ - advokát. Právne zastupovanie odporcu a trovy s tým súvisiace boli trovami potrebnými na účelné bránenie práva odporcu a súčasne boli v priamej príčinnej súvislosti s jeho postavením v konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považoval odvolací súd rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania (vrátane trov štátu) za vecne správne, a podľa § 219 ods. 1, 2 OSP i v tejto časti rozsudok ako vecne správny potvrdil, nakoľko aplikácia ust. § 150 ods. 1 OSP v danej veci nie je dôvodná.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd z vyššie uvedených totožných dôvodov podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, vzniklo mu preto právo na ich náhradu. Náhradu trov konania si odporca uplatnil riadne a včas, a tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia boli odporcom uplatnené v súlade s vyhláškou, a to za jeden úkon právnej služby - podanie písomného vyjadrenia k odvolaniu. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky odvolací súd priznal odmenu za jeden úkon vo výške 526,13 eur plus režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,63 eur. Keďže právny zástupca odporcu je

platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa mu podľa § 18 vyhlášky odmena a náhrady o DPH (20% t. j. 106,75 eur). Navrhovateľ je preto povinný nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania spolu vo výške 640,51 eur. Uvedené trovy právneho zastúpenia je navrhovateľ povinný zaplatiť podľa § 149 ods. 1 OSP na účet právneho zástupcu odporcu v súdom určenej lehote.“

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

V intenciách označenej judikatúry pristúpil ústavný súd k posúdeniu námietok sťažovateľa smerujúcich proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu prijatému v namietanom konaní.

Krajský súd a tiež okresný súd, na ktorých závery ako na vecne správne odvolací súd odkázal, prezentovali podstatu otázky, relevantnej v prípade sťažovateľa, a síce vysvetlili inštitút vecnej legitimácie, ktorej existencia je východiskovým predpokladom úspešného uplatnenia práva v občianskom súdnom konaní. Krajský súd zároveň v kontexte judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú sa odvolával samotný sťažovateľ v podanom odvolaní, interpretoval otázku zisťovania pasívnej vecnej legitimácie v špecifickej kategórii sporov o ochranu osobnosti (kde nositeľom zásahu do práva na ochranu osobnosti má byť subjekt použitý právnickou či fyzickou osobou na realizáciu činnosti tejto osoby). Krajský súd s odkazom na označenú rozhodovaciu prax vyhodnotiac skutkové okolnosti prípadu sťažovateľa uzavrel, že v jeho prípade podmienky vymedzené zmienenou judikatúrou splnené neboli, čo vylučuje aplikovateľnosť označeného judikátu v jeho veci. Na podporu tohto záveru zdôraznil krajský súd skutočnosť, ktorú považoval v kontexte prezentovaného výkladu za podstatnú, a síce že v prípade posudzovaného konania zamestnankyne žalovaného (poskytnutie svedeckej výpovede v súdnom konaní) nešlo o plnenie úloh žalovaného.

V ďalšom bode interpretoval krajský súd právnu úpravu týkajúcu sa priznania náhrady trov konania, a to ustanovenia § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 OSP. V súvislosti s ustanoveniami § 150 ods. 1 OSP, ktorého aplikácie sa sťažovateľ vo svojom prípade domáhal, krajský súd sťažovateľovi jasne vysvetlil podmienky aplikovateľnosti označenej právnej úpravy, ktorá umožňuje v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, náhradu celkom alebo sčasti nepriznať, avšak len výnimočne za súčasnej existencie dôvodov zvláštneho zreteľa (spočívajúcich či už v okolnostiach veci alebo v okolnostiach na strane účastníkov konania). Argumentáciu, ktorú sťažovateľ v tejto súvislosti prezentoval, krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, a teda nesubsumovateľnú pod takto zákonom predpokladané dôvody (krajský súd na tomto mieste konštatoval pre posúdenie veci rozhodné fakty, a síce že sťažovateľ spor vyvolal a ako jeho iniciátor bol zaťažený bremenom zistenia okolností existencie či neexistencie vecnej legitímácie žalovaného). Krajský súd takisto vyvrátil argumentáciu sťažovateľa, ktorou tento poukazuje na judikatúru ústavného súdu spochybňoval nevyhnutnosť trov vynaložených žalovaným na účelné bránenie svojich práv. Na tomto mieste krajský súd poukázal na absenciu analógie skutkových okolností prípadu sťažovateľa so zmienenou judikatúrou ústavného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vo svojom rozhodnutí prezentoval náležitý a logický výklad otázky vecnej legitímácie, a to aj poukazom na súvisiacu judikatúru, na základe interpretácie ktorej po posúdení skutkových okolností prípadu sťažovateľa prijal záver o nedostatku vecnej legitímácie na strane žalovaného účastníka konania. Za dostatočne náležitú považuje ústavný súd aj krajským súdom zvolenú interpretáciu relevantnej právnej úpravy trov konania, s ktorou podľa názoru ústavného súdu prijaté skutkové a právne závery krajského súdu vo veci priznania náhrady trov konania primerane korešpondovali.

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoje právne závery, čím ako súd odvolací poskytol právam sťažovateľa dostatočnú ochranu.

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel aplikovanej právnej úpravy a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu právnej úpravy z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a jeho práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Rozhodnutie krajského súdu zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom označených článkov ústavy a dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014